Р Е Ш Е Н И Е
№ 43579

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 63 състав,** в публично заседание на 21.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **7185** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 6 и чл. 26, ал. 2 и ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на С. А. (S. A.), [дата на раждане] , гражданин на Ислямска република И., ЛНЧ [ЕГН], подадена чрез адвокат Л. Д., срещу Заповед рег. № 513з-5965 от 01.06.2026г., издадена от за началника на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 101182 от 30.04.2026г.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради неспазване на установената форма и липса на мотиви, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят поддържа, че към подаденото заявление за продължаване на пребиваването е представил всички законоустановени документи съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ и чл. 14, ал. 1 от ППЗЧРБ, включително валиден Сертификат № 1484 от 28.04.2026г., издаден от Българската търговско-промишлена палата (БТПП), удостоверяващ вписването на търговското представителство на иранското дружество „Шакил Бана Сафахан“ ООД и качеството му на търговски представител по пълномощие. По същество моли съда да отмени оспорената заповед и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне.

В открито съдебно заседание жалбоподателят С. А. се явява лично и чрез адвокат Д., която

поддържа жалбата, представя писмени доказателства и прави изрично изявление, че не претендира присъждане на разноски.
Ответникът – началникът на отдел „Миграция“ при СДВР, представляван в съдебно заседание от юрисконсулт С. и чрез представени писмени бележки от главен юрисконсулт А., оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, в съответствие с материалния закон и процесуалните правила. Излага съображения, че представеният в административното производство доклад за дейността е изцяло декларативен и не съдържа конкретни и проверими доказателства за реално осъществена представителна дейност от името на чуждестранното дружество и за личен принос на жалбоподателя. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на насрещната страна.
Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по съществото на оспорването.
Административният съд – С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите на страните приема за установено от фактическа страна следното:
Административното производство е образувано по подадено от С. А. заявление с вх. № 101182 от 30.04.2026г. до директора на отдел „Миграция“ – СДВР за продължаване на срока на разрешеното му продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ – като представител на чуждестранно търговско дружество „Шакил Бана Сафахан“ ООД (S. B. S. PJS), [населено място], Ислямска република И., с регистрирано търговско представителство в БТПП под № [ЕГН] и БУЛСТАТ[ЕИК].
Към заявлението са приложени: копие от национален паспорт № Z97568856, валиден до 12.11.2028г., с положен печат за влизане в страната на 18.04.2026г. през ГКПП „Капитан А.“; нотариално заверен договор за наем от 23.04.2025г. и нотариално заверена декларация-съгласие от собственика на жилищен имот в [населено място],[жк], [улица], ет. 2, ап. 2; медицинска застраховка в ЗЕАД „Б. В. И. Г.“ (полица № 36132617303000147) и застрахователна полица в ЗД „Бул Инс“ АД с покритие от 30 677.51 EUR; извлечение и банково удостоверение от Банка С. И. (B. S. I.) за наличност по лична сметка в размер на 14 087 502 969 IRR (с легализиран превод на български език за равностойност от 8 576.42 EUR); както и Сертификат № 1484 от 28.04.2026г., издаден от БТПП.
Видно от представения Сертификат № 1484 от 28.04.2026г. на БТПП, търговското представителство на „Шакил Бана Сафахан“ ООД е вписано в Единния търговски регистър на БТПП, със седалище и адрес в [населено място],[жк], базар „И. 2000“, павилион Ж2, ет. 2, офис 12, с предмет на дейност: внос, износ, проектиране, надзор и изпълнение на пътни строителни проекти, като С. А. е вписан като търговски представител по пълномощие.
В хода на административното производство чуждият гражданин е уведомен лично да представи конкретни доказателства за извършваната от него дейност като търговски представител за периода от предходното пребиваване. В отговор, на 20.05.2026г. С. А. е депозирал в отдел „Миграция“ – СДВР писмен Доклад за дейността от 19.05.2026г. В доклада се посочва общо, че през последната година са проведени професионални срещи с три български дружества: „А1000“ ЕООД (ЕИК[ЕИК]) – относно материали и технологии за интериорен дизайн; „Еко Машин Трейд“ ЕООД (ЕИК[ЕИК]) – относно индустриални кранове и машини; и „Брайко“ ЕООД (ЕИК[ЕИК]) – относно фасадни системи и метални конструкции. Към доклада е приложена и служебна бележка, удостоверяваща, че С. А. е собственик на самостоятелно българско търговско дружество „Загрос 2025“ ООД (ЕИК[ЕИК]) с предмет на дейност „механично обработване на

метал“.
Въз основа на извършена проверка е изготвено становище с рег. № 513р-57740 от 28.05.2026г. от началник на група в отдел „Миграция“ – СДВР, съгласувано от началника на сектор „Законна миграция“, в което е прието, че представеният доклад за дейността е бланкетен, съдържа единствено декларативни твърдения на чужденеца и не е подкрепен с никакви конкретни писмени доказателства за реално проведени срещи, осъществени преговори или установени трайни търговски взаимоотношения с български партньори. Направен е извод, че С. А. не е осъществявал реална дейност като търговски представител по смисъла на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, и е предложено издаването на отказ.
На 01.06.2026г. за началника на отдел „Миграция“ при СДВР е издал оспорената Заповед рег. № 513з-5965, с която на основание чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ е отказал предоставянето на право на продължително пребиваване на С. А.. В мотивите на заповедта е възпроизведено становището от проверката, като е посочено, че депозираният доклад за дейността не доказва лично участие и принос на чужденеца към представителството и че не са ангажирани годни доказателства за извършване на представителна дейност.
В съдебното производство жалбоподателят е представил допълнителни писмени доказателства: Договор за сътрудничество и представителство от 17.06.2025г., сключен между Търговското представителство на „Шакил Бана Сафахан“ ООД и „Еко Машин Трейд“ ЕООД; писмено Потвърждение за проведени търговски преговори от управителя на „А1000“ ЕООД, носещо дата „12.4.2008г.“; както и едностранно изготвени от С. А. писмени оферти за установяване на търговско сътрудничество, адресирани до „А1000“ ЕООД, „Брайко“ ЕООД и „Еко Машин Трейд“ ЕООД.
При така установената фактическа обстановка, Административен съд София – град, Първо отделение, 63-ти състав, обосновава следните правни изводи:
Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на индивидуален административен акт, с който се засяга неблагоприятно неговата правна сфера, в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК (оспорената заповед е връчена лично на чужденеца на 01.06.2026г., а жалбата е входирана в съда на 12.06.2026г. под вх. № 20515). Поради това жалбата е процесуално допустима.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на
Съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ разрешенията за продължително пребиваване се издават или отказват от директорите на дирекция „Миграция“, на СДВР или на ОДМВР, или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021г. на Директора на СДВР, с която на Началника на отдел „Миграция“ при СДВР са делегирани правомощия по издаване и отказване на разрешения за продължително пребиваване на чужденци. Със Заповед № 513з-5977 от 19.05.2025г. на Директора на СДВР на главен инспектор С. С. е възложено осъществяването на общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ при СДВР до отпадане на необходимостта. Следователно оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен административен орган, действащ в пределите на надлежно делегирана му компетентност, поради което не е налице основание за обявяване на нейната нищожност по чл. 146, т. 1 от АПК.
Оспореният отказ е постановен в писмена форма и съдържа задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ. В акта ясно са посочени правните основания за неговото издаване – чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, както и релевантните фактически обстоятелства – липсата на доказателства за извършвана от чужденеца реална дейност като

търговски представител през периода на предходното пребиваване. Фактическите основания за издаването на заповедта са изложени подробно в становище рег. № 513р-57740 от 28.05.2026г., съдържащо се в административната преписка. Съгласно константната съдебна практика и Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975г. на ОСГК на ВС, мотивите на административния акт могат да се съдържат и в предхождащите го подготвителни документи, съставени в рамките на административното производство, когато органът изрично се е позовал на тях. Изложените фактически съображения са напълно достатъчни, за да дадат възможност на адресата да разбере основанията на постановения отказ и да организира защитата си, както и на съда да осъществи контрол за законосъобразност, поради което не е налице отменително основание по чл. 146, т. 2 от АПК.

Съдът намира за неоснователни оплакванията за допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на заповедта. В хода на административното производство органът е изпълнил задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК за изясняване на релевантните факти и обстоятелства. На чуждия гражданин е била предоставена възможност да ангажира доказателства за дейността си, от която възможност той се е възползвал, като на 20.05.2026г. е представил писмен доклад за дейността. Административният орган е обсъдил този доклад и мотивирано е приел, че същият не съдържа проверими доказателства за реална активност. Административният орган не е длъжен да извършва служебни насрещни проверки на всяко трето лице, споменато в частно изявление на заявителя, когато самият кандидат не е представил първични удостоверителни документи (като входящи номера на оферти, товарителници, двустранни протоколи от срещи или официална писмена кореспонденция).

Съгласно чл. 170, ал. 2 от АПК при оспорване на отказ за издаване или продължаване на благоприятен индивидуален административен акт, доказателствената тежест да установи при условията на пълно и главно доказване осъществяването на положителните факти и материалноправни предпоставки за придобиване на правото се носи от оспорващия. Административният орган носи тежестта по чл. 170, ал. 1 от АПК да установи фактическите основания, посочени в акта, което в конкретния случай е сторено чрез констатиране на липсата на годни и проверими доказателства за реално осъществена представителна дейност.

Правната регламентация на разглежданото основание за пребиваване се съдържа в чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано търговско представителство в БТПП, като при постъпило искане за продължаване срока на пребиваване на това основание БТПП издава нов сертификат след деклариране от търговския представител на извършената от него дейност в периода на предходното пребиваване и в изпълнение на програмата за дейността на представителството, както и при наличие на доказателства за офис, осъществени представителни действия и/или взаимоотношения с български партньори и удостоверение за актуално състояние на чуждестранното дружество.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че представеният Сертификат № 1484 от 28.04.2026г., издаден от БТПП, създава необорима презумпция за извършвана дейност и изключва правомощието на органа по миграция да извършва самостоятелна преценка. Производството по регистрация на търговско представителство в БТПП и производството по предоставяне на право на продължително пребиваване по ЗЧРБ са две напълно самостоятелни административни производства с различен предмет и различни компетентни органи. Издаденият от БТПП сертификат удостоверява единствено формалното вписване на представителството в регистъра на П. и декларираните пред нея данни. Този документ не поражда автоматично право на пребиваване и не обвързва органите за административен контрол на чужденците, които на самостоятелно

основание извършват проверка дали зад формалната регистрация стои действителна, реално осъществявана представителна дейност, или правната фигура се използва само формално за получаване на пребиваване в страната.
Съдът изцяло споделя довода на жалбоподателя, че съгласно чл. 24, ал. 2 от Закона за насърчаване на инвестициите (ЗНИ) търговското представителство не е юридическо лице и няма право да извършва самостоятелна стопанска дейност. Следователно административният орган не може да изисква от търговското представителство да доказва реализиран стопански оборот, печалба или сключване на окончателни търговски договори за продажба от свое име. Понятието „дейност на търговски представител“ по смисъла на чл. 32, ал. 1 от ТЗ и чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ обаче обхваща извършването на конкретни подготвителни, посреднически, информационни и маркетингови действия от името и за сметка на чуждестранния принципал, насочени към установяване и поддържане на реални икономически връзки на територията на Република България. Разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ изрично изисква доказване на „осъществени представителни действия и/или взаимоотношения с български партньори“.
При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства съдът намира, че жалбоподателят не е доказал осъществяването на реална представителна активност през релевантния едногодишен период по следните съображения:
Първо, депозираният в административното производство Доклад за дейността от 19.05.2026г. съставлява частен свидетелстващ документ, съставен от самия заявител за изгодни за него факти, поради което не притежава обвързваща материална доказателствена сила относно истинността на описаните в него обстоятелства. Изложените в него твърдения за „проведени срещи“ и „установени контакти“ са изцяло декларативни и бланкетни, като липсват каквито и да било конкретни данни кога, къде, с кои лица са провеждани разговори и какви междинни резултати са били оформени.
Второ, представените в съдебното производство 3 бр. търговски оферти, адресирани до „А1000“ ЕООД, „Брайко“ ЕООД и „Еко Машин Трейд“ ЕООД, представляват едностранни покани за водене на преговори по смисъла на чл. 13 от ЗЗД. По делото не са ангажирани никакви доказателства тези оферти реално да са били изпратени и получени от адресатите – липсват входящи номера, пощенски товарителници, електронни разписки или каквато и да било насрещна писмена кореспонденция. Едностранното съставяне на оферти без данни за тяхното реално отправяне на пазара не доказва осъществяване на представителни действия.
Трето, представеният Договор за сътрудничество и представителство от 17.06.2025г., сключен с „Еко Машин Трейд“ ЕООД, има изцяло рамков и декларативен характер. По делото не е представено нито едно доказателство за реалното му изпълнение през изтеклия едногодишен период – липсват отчети за съвместна дейност, изготвени пазарни проучвания, конкретни запитвания за доставка или последваща кореспонденция между страните по него.
На следващо място, представеното Потвърждение за проведени търговски преговори от управителя на „А1000“ ЕООД съдържа съществен вътрешен дефект – посочена дата на съставяне „12.4.2008г.“, която хронологически предшества с повече от десетилетие регистрацията на самото търговско представителство в БТПП през 2022г. Дори да се приеме, че датата е резултат на техническа грешка, съдържанието на документа е изцяло бланкетно и не установява конкретни лични действия и принос на С. А. през релевантния период (2025–2026г.).
Данните за учреденото самостоятелно търговско дружество „Загрос 2025“ ООД (ЕИК[ЕИК]) доказват евентуална стопанска дейност на самостоятелно българско юридическо лице, но са ирелевантни за преценката по чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ относно реалната активност на неперсонифицираното представителство на иранската компания

„Шакил Бана Сафахан“ ООД.
При това положение съдът приема, че жалбоподателят не е доказал наличието на реална и обективно проявена представителна дейност в полза на чуждестранното дружество на територията на Република България. Формалното поддържане на регистрация в БТПП, съчетано с изготвянето на декларативни частни документи без доказателства за тяхното реално пазарно проявление, не удовлетворява материалноправните изисквания на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Целта на закона е да предостави право на продължително пребиваване само на онези чужденци, чийто престой в страната е действително необходим за осъществяване на активни представителни функции и подпомагане на икономическите връзки на чуждестранния търговец с България. Като е достигнал до същия правен извод и е постановил отказ на основание чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, административният орган е издал правилен и законосъобразен акт, съответстващ на материалния закон и неговата цел.
По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.
С оглед изхода на спора и отхвърлянето на жалбата, право на разноски има ответната страна на основание чл. 143, ал. 3 от АПК. На основание чл. 143, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, чл. 144 от АПК, чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на Столична дирекция на вътрешните работи следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Съобразявайки фактическата и правна сложност на делото и обема на осъществената процесуална защита, съдът определя възнаграждението в размер на 100.00 евро (сто евро), която сума жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административният съд – С.-град, Първо отделение, 63 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. (S. A.), [дата на раждане] , гражданин на Ислямска република И., ЛНЧ [ЕГН], срещу Заповед рег. № 513з-5965 от 01.06.2026г., издадена от главен инспектор С. С. – за Началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 101182 от 30.04.2026г.
ОСЪЖДА С. А. (S. A.), [дата на раждане] , гражданин на Ислямска република И., ЛНЧ [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 100.00 евро (сто евро), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на преписи.

СЪДИЯ: